

— κατά τη δεύτερη περίοδο θεσπίζεται υποχρέωση καταβολής τόκου με βάση το διπλάσιο του βασικού επιτοκίου της κεντρικής τράπεζας –το οποίο εφαρμόζεται εξάλλου στις περιπτώσεις υπερημερίας στο πλαίσιο της έννομης τάξεως του οικείου κράτους μέλους– αποκλειστικά όσον αφορά την καθυστερημένη πληρωμή των τόκων υπερημερίας που αντιστοιχούν στην πρώτη περίοδο;

- 3) Έχει το άρθρο 183 της οδηγίας περί ΦΠΑ την έννοια ότι αντίκειται στην αρχή της ισοδυναμίας η πρακτική κράτους μέλους με βάση την οποία η φορολογική αρχή καταβάλλει τόκους που αντιστοιχούν στο βασικό επιτόκιο (απλό) της κεντρικής τράπεζας, όσον αφορά τον μη επιστραφέντα ΦΠΑ, μόνον σε περίπτωση παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης, ενώ καταβάλλει τόκους που αντιστοιχούν στο διπλάσιο του βασικού επιτοκίου της κεντρικής τράπεζας εάν σημειώθηκε παράβαση του εθνικού δικαίου;

⁽¹⁾ ΕΕ 2006, L 347, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Ισπανία) στις 17 Ιανουαρίου 2018 — Cobra Servicios Auxiliares, S.A. κατά FOGASA, José David Sánchez Iglesias και Incatema, S.L.

(Υπόθεση C-29/18)

(2018/C 142/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Εφεσίβλητοι: FOGASA, José David Sánchez Iglesias και Incatema, S.L.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει η ρήτρα 4 της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου, η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70 ⁽¹⁾, την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία, υπό τις ίδιες συνθήκες (δηλαδή καταγγελία της συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας με πρωτοβουλία της τελευταίας), προβλέπει μικρότερη αποζημίωση για την καταγγελία σύμβασης έργου ή παροχής υπηρεσιών ορισμένου χρόνου, της οποίας η διάρκεια αντιστοιχεί σε εκείνη της προμνησθείσας συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας, σε σχέση με την καταβαλλόμενη αποζημίωση σε περίπτωση καταγγελίας συμβάσεων αορίστου χρόνου συγκρίσιμων εργαζομένων, στο πλαίσιο ομαδικής απολύσεως που δικαιολογείται από σχετιζόμενους με την παραγωγή λόγους οι οποίοι προκύπτουν από τη λύση της προμνησθείσας συμβάσεως μεταξύ της εργοδότης και τρίτης εταιρίας;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, πρέπει να θεωρηθεί ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου και συγκρίσιμων εργαζομένων αορίστου χρόνου ως προς την αποζημίωση λόγω καταγγελίας της σύμβασης, η οποία οφείλεται μεν στον ίδιο πραγματικό λόγο, πλην όμως στηρίζεται σε διαφορετική νόμιμη αιτία, συνιστά δυσμενή διάκριση που απαγορεύεται βάσει του άρθρου 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παραβιάζει επομένως τις αρχές της ίσης μεταχείρισεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, οι οποίες συγκαταλέγονται μεταξύ των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης;

⁽¹⁾ Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ L 175, σ. 43).